

MARIE

Odpoledne bylo chladné. Slunce svítilo, ale ještě příliš nehřálo, jak to brzy zjara bývá. Pár paprsků dopadalo také do Jankovy vily, luxusního domu ve vilové čtvrti. Drobná paní Janková právě sklízela ze stolu a chystala se mýt nádobí, její muž Jen seděl u počítače a četl si noviny. Jankovi byli mladý černovlasý pár, vždy považovaní za spokojený, a i nyní tu panoval klid. Náhle se pan Janek zvedl od monitoru. Jeho tělo začínalo jevit první známky příliš pohodlného života, ale stále zůstával docela pohledný.

„Vše v pořádku?“ zeptala se Marie Janková svého muže.

„Samozřejmě,“ odvětil úsečně a zamyšleně odešel do koupelny.

Marie odložila nádobí a popošla k monitoru. Byla zvědavá, co jejího muže tolik zaskočilo. Při pohledu na obrazovku zůstala zkoprněle stát. Dolní čelist jí mimoděk spadla. S otevřenou pusou zírala na obrázek, nemohla tomu uvěřit. Pod ním byl nápis:

Poznááte-li tuto ženu, kontaktujte neprodleně policii.

Obličej byl značně znetvořený, ale i tak bezpečně poznala svou kamarádku Emu. Svou jedinou kama-

rádku! Co se jí mohlo stát? Kdo jí to udělal? Konečně od ní odtrhla oči. Ve dveřích stál její manžel.

Vykoktala ze sebe: „Jene, to je přeci... je tu Ema... na té fotce!“

„Opravdu?“ opáčil její muž nevzrušeně.

„Možná... neměla bych někam... zajít?“ zadrhával se jí hlas. Hleděla na Jena s naprostou důvěrou v jeho úsudek.

„Jo, to bys asi měla,“ potvrdil jí to Jen opět bez velkého zájmu. Marii to ale od dalších slov neodradilo.

„Co se jí mohlo stát?“

Mluvila už souvisleji, ale rozhodně ne klidně. Její muž se toho však tentokrát chytil.

„Třeba se dostala do konfliktu s některou ze slečen, které se točí kolem jejího snoubence, víš, co jich je,“ odmlčel se. „Ale to ty jistě víš mnohem lépe, byly jste si blízké.“

Podíval se na ni pronikavě skrz brýle a lehce se usmál.

„Když to tak říkáš, někdo mě napadá,“ potvrdila Marie.

Johan seděl za svým stolem na stanici. Fotku neznámé mrtvé rozeslali, tělo ohledali odborníci a nezbývalo než čekat, až se někdo ozve. Vzpomínal na